

ד' סיון ה'תשע"ט 07.5.19

מגזין מס' 530

ערב שבת פרשת נשא/חג השבועות

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

'רגישות' ולא 'רגשנות'

בכל אחד ואחת מאתנו, בתוככי הנפש, שוכנת לה רגישות פנימית אמיתית. אולם מחובתנו להזכיר לעצמנו בכל יום, ומה טוב כמה פעמים ביום, אשר: גבול דק מפריד בין מעלת תכונת ה'רגישות' (-) המאפשרת הבחנה דקה בין טוב לרע בין אמת לשקר), לחסרון מגרעת ה'רגשנות' (שענינה בכיינות וכעסים...).

ומובן בפשיטות כי תכונת ה'רגישות' רב כוחה לחזק את בריאות נפשנו, שהרי מעשיו הטובים של האדם - אלה הראויים באמת לשמם - אינם אלא אותם מעשים אשר חדורים הם ומוארים במעלת ה'רגישות'.

ואם כן, על מנת לשפר את איכות חיינו על ידי מיהור ה'אור לנשימה', ראוי למסור את נפשנו ממש על שמירת ה'רגישות' המהורה שבתוכנו, לנקותה מסיגי ה'רגשנות' האנוכית העיוורת והמזיקה...!!!

ומכיון שהזמן כל כך יקר, שהרי בני חלוף אנו, וכפתגם 'כל יום שעובר הוא אבידה שאינה חוזרת', הרי שאין למסמס יום שלם מבלי שנכניס בו איזו עבודה פנימית בחינוך עצמנו (במכל שכן מהאבידה שבפספוס כל רגע ורגע שחולף סתם כך...).

ובפרט בימי ההכנה לזמן מתן תורתנו - פשוט הוא כי אין לבזבז זמן כה יקר על מריבות וכדומה, כי אם לנצלו ככל האפשר לענינים ראויים חדורי רגישות.

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתיה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

חג-השבועות

זמן מתן תורתנו - היום בו בוטלה המחיצה בין שמים וארץ. ביום זה קיבל עם ישראל (לדורותיו) את תורת ה' שתכליתה "לעשות שלום" בין עליונים (פמליא של מעלה - רוחניות) ותחתונים (פמליא של מטה - גשמיות).

הכנה לחג

בערב חג השבועות יש להתבונן בענין הקדמת 'נעשה לנשמע' (היינו בענין החשיבות המכרעת של קיום התורה והמצוות בפועל ממש - דוקא הקיום המעשי הוא המבטא את התקשרות האדם העצמית שלמעלה מטעם ודעת), התבוננות מתאימה אשר תביא לידי פועל; ואף שיום זה הוא ערב יום טוב, שלעתים, כבערב שבת, ישנן 'מניעות' והתגברות של 'דינים', הרי ידועה תורת אדמו"ר מוהרי"צ: שבחג השבועות, ועל דרך זה בערב (אשר הוא מעין) חג השבועות, אין שליטה כל כך להצד שכנגד. אשר על כן זהו זמן המוכשר לעשות הכל לטובת לימוד התורה (לשון הוראה) והעבודה (עבודת התפילה וקיום המצוות בפועל).

ביום זה יש להוסיף בג' הקווין: תורה, עבודה וגמילות חסדים - הוספה מיוחדת באופן של "פתיחה חדשה". הרגילים בנתינת צדקה בכל יום - יתנו בערב חג גם בעד חג השבועות (כבכל ערב שבת קודש וערב יום טוב). מצוה להסתפר ולטבול לכבוד החג.

הדלקת הנרות

בקביעות שנה זו, חג השבועות חל במוצ"ש, ולכן יש להיזהר שלא להדליק אש חדשה אלא להעביר אש מנר דולק (יש להכין לצורך זה נר דולק מערב שבת). מברכים שתי ברכות (למנהגנו - אחר ההדלקה,

כבשבת): "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו להדליק נר של יום טוב". וברכת 'שהחיינו' - "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לפרסם המנהג שכל אשה ובת (מגיל 3, זמן תחילת החינוך) תדלקנה נרות שבת ויום טוב.

ערב חג השבועות

ממתנים לתפילת ערבית של חג עד לאחר צאת הכוכבים, כדי לוודא כי הושלמו 49 ימי ספירת העומר, שנאמר "שבע שבתות (שבועות) תמימות תהינה".

קידוש: סדר הקידוש - יקנה"ז: יין (ברכת הגפן), קידוש ('אשר בחר בנו...'), נר ('בורא מאורי האש'), הבדלה ('המבדיל בין קודש לקודש'), זמן (שהחיינו).

"בהבדלת מוצאי שבת קודש שחל ביום טוב, אין מקרבים הנרות ואין מאחדים השלהבת שלהם, וכן אין מביטים בציפורניים. ורק בעת ברכת 'בורא מאורי האש' מסתכלים בנרות כמו שהם כל אחד בפני עצמו"

החלטות טובות: "חג השבועות הוא זמן המוכשר לעשות הכול לטובת לימוד התורה והעבודה ביראת שמים, וכן להתעסק בתשובה בהנוגע לתורה באין מפריע משטן המקטרג, כדוגמת זמן התקיעות בראש השנה ויום הקדוש של צום הכיפורים" ('היום יום' ד' סיון).

תיקון ליל שבועות:

נהגו כל ישראל (הגברים) להישאר ערים בליל שבועות ולומר 'תיקון' כנדפס. מי שלא הספיק לסיימו בלילה, יסיימו ביום.

הכריז אדמו"ר מוהרש"ב: "יש תחת ידי כתב יד אדמו"ר האמצעי, וכתוב שם שהוא מבטיח למי שיהיה ניעור בליל שבועות כל הלילה, שיזכה לכתר תורה".

בוקר חג השבועות

באשמורת הבוקר, מעט לפני עלות השחר, נוהגים לטבול במקווה ארבע טבילות.

לאחר מכן, כשעלה השחר בוודאות, אין לומדים עד שמברכים ברכות התורה. נוטלים ידיים, ומברכים כל ברכות השחר: "על נטילת ידיים"; "אשר יצר"; "אלוקי נשמה"; הברכות הקצרות, "המעביר שינה" ו"ברכות התורה". טוב לישון מעט קודם תפילת שחרית, כדי שיהיה אפשר להתפלל בכוונה.

עשרת הדיברות

מאז קיבל עם ישראל לפני למעלה מ-3000 שנה את התורה על הר סיני ועד ימינו אלה, קוראים בחג השבועות מידי שנה בבתי הכנסת בשחרית מתוך ספר התורה את סיפור מעמד הר סיני וקבלת עשרת הדיברות. בשעת קריאת עשרת הדיברות עומדים כל הנוכחים על רגליהם ופניהם כנגד ספר התורה. ואמרו חז"ל כי שמיעת עשרת הדיברות בשבועות נחשבת לנו כאילו עומדים אנו מול הר סיני, כאיש אחד בלב אחד, ושומעים כבשעת מתן תורה את עשרת הדיברות מפי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.

הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר לחזק את מנהג ישראל לכנס בבית הכנסת בחג השבועות את כולם: גברים, נשים, ילדים ואף טף, כדי שישמעו כולם את קריאת עשרת הדיברות. מובא במדרש כי לילדי ישראל

מעמד מיוחד בחג השבועות, באשר בזכותם ניתנה התורה לעם ישראל.

במעמד הר סיני התחייבו בני ישראל על חינוך הילדים בדרכי התורה, באומרם: "בנינו ערבים בעדנו". דוקא חינוך הילדים בכל דור ודור ברוח 'ישראל סבא', הוא שמבטיח את קיום ושמירת התורה והמצוות בעם ישראל לדורי דורות עד ביאת המשיח.

אכילת מאכלי חלב

בחג השבועות נוהגים לאכול מאכלי חלב, כנגד 'שתי הלחם' שהקריבו בחג בבית המקדש – כיכר לחלב, כיכר לבשר. טעם נוסף, משום שדברי תורה נמשלו לדבש וחלב. ועוד טעם, מפני שמיד לאחר קבלת התורה (שניתנה בשבת) אכלו בני ישראל רק מאכלי חלב, משום שלא הספיקו עדיין ללמוד דיני השחיטה והכשרות המפורטים בתורה שזה עתה קיבלו.

בשחרית אחר הקידוש נוהגים לברך על 'מזונות' ולאכול מאכלי חלב (אך לא גבינה קשה ביותר) ומברכים ברכה אחרונה. לאחר שממתינים שעה אחת, נוטלים ידים ומברכים על הפת ואוכלים סעודת יום טוב. סעודה זו כוללת בשר ויין – ככתוב לנאמר בתורה "ושמחת בחגך", והרי אמרו חז"ל "אין שמחה אלא בבשר ויין".

חיזוק תקנת שיעורי חת"ת

חג השבועות הוא זמן מסוגל לחיזוק תקנת אדמו"ר הריי"צ, הוא הלימוד היומי של שיעורי חת"ת (חומש, תהילים, תניא) השווים לכל נפש.

חומש: לימוד השיעור היומי בפרשת השבוע עם פירוש רש"י (ביום א' – עד 'שני', ביום ב' עד 'שלישי' וכו').

תהילים: אמירת השיעור היומי בספר תהילים כפי שנחלק לימי החודש (בסיום תפילת שחרית).

תניא – חג השבועות הוא יום הסתלקותו של מייסד תורת החסידות הכללית, הוא **הבעל שם טוב** הקדוש, שתורתו נתגלתה בהבנה והשגה בספר התניא – 'התורה שבכתב' (ספר היסוד) של שיטת חב"ד.

"אדמו"ר הריי"צ (הרבי הקודם) היה נוהג לברך לפני חג השבועות – **"שנזכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות"**. **"שמחה"** – משום ששמירת התורה כרוכה בריבוי נסיונות, והשמחה נוסכת כוחות להתגבר על הקשיים. **"פנימיות"** – שקיום התורה והמצוות יהיה חדור ומואר בחיותן של רגשות הלב הפנימיים.

תניא: לימוד השיעור היומי בספר התניא כפי שנחלק לכל ימות השנה (נדפס בספרי התניא).

בשיחותיו מבאר הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו בהרחבה שייכותם של שעורי חומש, תהילים ותניא לחג השבועות:

חומש – בחג השבועות ניתנה לנו תורת ה' על ידי **משה רבנו**.

תהילים – חג השבועות הוא יום ההולדת ויום ההסתלקות (הילולא) של **דוד המלך** נעים זמירות ישראל, מחבר ספר תהילים.

לכבס את לבושי הנפש

ערב חג השבועות תקנ"ז אמר 'רבינו הזקן' (בעל התניא) תורה: **"וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם"**: **"וקדשתם היום ומחר"** - זהו מלמעלה, אבל **"וכבסו שמלותם"** - זה צריך לעשות בכוחות עצמאיים. זה היה כל ה'תורה'. וביאר ה"צמח צדק": **"וקדשתם"** - נאמר למשה, ואתפשטותא דמשה (צדיקי האמת, יחידי סגולה) בכל דרא ודרא (שבכל דור ודור) - והם באפשרותם לקדש את היום והמחר; אך נוסף לזאת צריך **"וכבסו שמלותם"** - לבושי מחשבה דבור ומעשה, וזאת צריך לעשות (כל אחד ואחת מישראל) בכוחות עצמאיים.

(על פי 'היום יום' ה' סיון)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

היא ההתקשרות האמיצה לתורתם והדרכותיהם של ה"אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא" (התפשטותו של משה רבנו אשר בכל דור ודור).

ב. וכבסו שמלתם - אמנם בכך אין די. דרושה גם העבודה **"לכבס"** לבושי הנפש בדרך 'מלמטה למעלה'. מלאכת הניקוי והטיהור של מחשבותינו, דיבורינו ומעשינו בפועל ממש אינה יכולה להתבצע כי אם בעבודה בכוחות עצמנו, ובזה אין להסתמך אפילו על ה'משה' שבדור.

ההוראה הנלמדת מפסוק זה לכל הדורות, כהכנה לקראת קבלת התורה בעבודה הפנימית, כוללת בתוכה שני ענינים:

א. וקדשתם היום ומחר - היא פעולת הצדיקים שבכל דור ודור, המעוררים את העם לקדש עצמם בהווה ("היום") ולחזק אמונתם בביאת המשיח ("מחר"). מלאכתם זו של שלוחי ה' אלה ה'דומים לבוראם', להשפיע אלוקות בעולם - היא לגבינו בבחינת השפעה הבאה 'מלמעלה למטה'. והעבודה הנדרשת מאתנו בזה

הסיפור השבועי

תפילה בסיני

נשמעה שירת הלוויים בבית המקדש. אלו ואלו נהרו לבית מדרשו, ומשנה לשנה גבר זרם הצובאים על דלתותיו. רבים לא נמנו עם חסידיו, אך החליטו לחגוג את חג השבועות ברדומסק, רק כדי לזכות לשמוע את התפילה מפי הצדיק.

ופתאום נפוצה שמועה שהכתה את הציבור כרעם ביום בהיר: רבי שלמה לא יעבור השנה בחג השבועות לפני התיבה בבית מדרשו! הוא לא יהיה כלל ברדומסק! השמועה הדחימה את הרחוב היהודי. רבי שלמה הגדול, שצדיקים מופלגים באו להסתופף בצל קורתו, החליט לנסוע כחסיד פשוט אל רבי חיים מצאנז.

איש לא ציפה לצעד דרמטי שכזה. חסידיו הנאמנים סירבו להאמין. כיצד אפשר להעלות על הדעת לחגוג את חג השבועות שלא במחיצת הרבי, בלי להאזין לתפילותיו הזכות? אלפים מהם קיוו כי רבם ייעתר לתחינתם, ובעת התקדש החג יפסע למזרח ההיכל, וקולו ימלא את האולם כמדי שנה.

גדול היה מפח הנפש כאשר חג השבועות הגיע והצדיק אכן עזב את העיר. מראה כותל המזרח ללא דמותו המאירה פער חור בלב המתפללים. תפילת החג בלי קולו המתרונן של רבי שלמה כאילו ניטלה ממנה נשמתה. איש לא הבין מה גרם לו לעזוב את קהל חסידיו ולנסוע אל רבי חיים מצאנז. גם בצאנז עצמה הופתעו לראותו נכנס לבית המדרש, כאחד מאלפי האורחים.

אלא ששמע תפילתו הזכה הגיע גם לאוזניו של רבי חיים. זה כיבדו ביום הראשון של שבועות לשמש שליח הציבור בבית מדרשו. בתחילה סירב רבי שלמה בתוקף. "הלוא יודעים אתם כי אינני נוהג לפייט את פיוטי החג", נימק רבי שלמה, "וידוע אני שכבוד מעלתכם משגיח

'שבועות ברדומסק' – צמד המילים הזה הרטיט אלפי לבבות של חסידים ועובדי השם. למשמען הייתה הנפש מתרחבת, והעיניים היו מצטעפות בדוק של כמיהה. הבריות נהגו לומר: מי שטעם את טעמו של חג השבועות בעיר רדומסק שבפולין, לא יכול היה להחמיצו גם בשנה הבאה.

הנוכחים בחג השבועות בבית מדרשו של רבי שלמה מרדומסק, מי שזכו להידחק בין ההמונים ולהאזין להמיית קולו של הצדיק, דיברו על חוויה רוחנית יוצאת דופן. אישוניהם ברקו כשניסו לתאר את רבי שלמה המתייצב ליד עמוד התפילה, ומפיו בוקע קול שלא מן העולם הזה. נוסף על גדולתו הענקית בתורה וביראת שמים, נתברך רבי שלמה רבינוביץ', האדמו"ר הראשון של חסידות רדומסק, בכישרון מוזיקלי נדיר, בקול זך ובשירה משתפכת. לא בכל הזדמנות ניאות לגשת אל התיבה, אולם בעיתים הנדירות ששימש שליח הציבור, הייתה התפילה מקבלת גוון שונה לגמרי.

שיא השיאים היה בחג השבועות. ידיו, שנראו כמו נחצבו בשיש, לפתו את דוכן שליח הציבור, וכנפות הטלית גלשו עליהן כמרבדי שלג צחור. אך פצה את פיו בתפילה, כאילו נפתחו שערי שמים לקול הנעימה המעוררת כיסופים וערגה.

מאחור ניצב ציבור המתפללים, חוזה התרוממות רוח אדירה. הצדיק סחף אחריו את קהל חסידיו אל מחוזות טמירים, ובית המדרש כולו התעלה מעלה מעלה, נוטש את הבלי העולם הזה וזוכה לחוש את מתיקות התורה הקדושה.

חסידים ישישים נהגו לומר ששירתו הייתה הקרובה ביותר לשירתם של מלאכי השרת. צדיקים התבטאו שכך

תפילתו של רבי שלמה הייתה מלאת דבקות ורגש. לרגעים היה קולו דק ומפלח כליות, ואחר ממלא את החלל בזמר ענוג. המתפללים היו מלאים התרגשות עצומה. רגע אחד חשו את מוראה של הקדושה הנשגבה, ובמשנהו נסחפו כמוקסמים אחרי הקול השובה, הקורא להם לדבוק באורו של הקב"ה, השורה עליהם עתה כבשעת מתן תורה.

שיאה של התפילה, שלא נמחה מזיכרונה של העיר צאנז עוד שנים רבות, היה באמירת האקדמות. כאן אף רבי שלמה הפקיע עצמו מהאיפוק וההסתתרות שכפה על עצמו. נשמתו בערה בו, והוא החל לרקוד על מקומו בהתלהבות שסחפה אחריה את הקהל כולו. חג השבועות הזה לא נשכח מליבות כל מי שזכו לחוות מעמד נדיר ומיוחד זה.

מאוד לדקדק בכל פיוט ופיוט. אנא, ישלח אל התיבה שליח ציבור הרגיל במנהגי המקום".

חיוך עלה על פניו של רבי חיים: "הסירו דאגה מליבכם, רבי שלמה. אם כבודו עובר לפני התיבה, הרי שהפיוטים מיותרים".

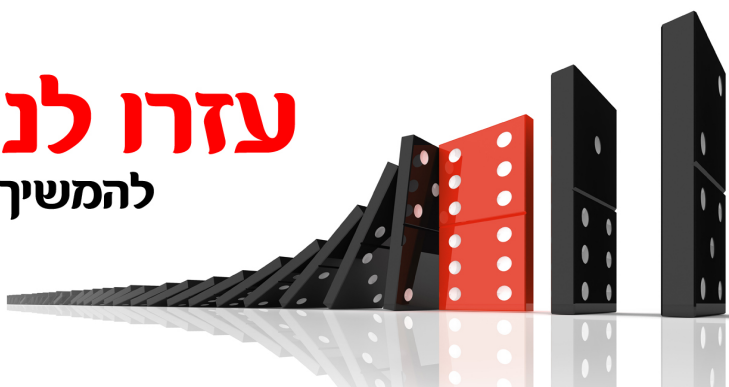
לא יכול היה רבי שלמה לסרב עוד. על פניו עלתה הבעת השלמה, כמו קיבל עליו את כישלון תכניתו להיעלם ממוקד תשומת הלב. באין ברירה ניגש אל דוכן שליח הציבור וקולו הדהד בהיכל.

הס הושלך בבית המדרש. הנשימה נעתקה מפיהם של המוני חסידי צאנז. תפילה כזו לא שמעו מעודם. "זו לא תהיה גוזמה לומר שבית המדרש נעקר ממקומו, עם מתפלליו וכל אשר בו, והועתק לרגלי הר סיני", תיארו החסידים לאחר מכן את התחושה המרוממת שחוו.

(על-פי 'ילקוט המועדים')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרויקט העלאת ספר ה"תניא" לרשת היוטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרכיבים. עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב – 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה – 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת נשא

תפקידם של בני גרשון

בסופה של הפרשה הקודמת, פרשת במדבר, תארה התורה את תפקידי בני קהת, הראשונה משלושת משפחות שבט הלוי. פרשתנו, פרשת נשא, פותחת בתפקידי משמרת בני גרשון, המשפחה השנייה משבט הלוי, אשר ישאו במסעות בני ישראל במדבר את היריעות המקיפות את המשכן ואת אלו הסוככות עליו, וכן ישאו את קלעי החצר ואת מסך שער החצר. כמו כן קובעת התורה כי איתמר בן אהרן הכהן יהיה האחראי על עבודת משמרת הגרשוני.

תפקידם של בני מררי

משמרת בני מררי, משפחת הלויים השלישית, מופקדים על נשיאת קרשי המשכן ובריחיו ועמודיו ואדניו, וכן עמודי החצר ואדניהם ויתדותיהם ומיתריהם ואביזריהם. גם הם, כבני גרשון, פועלים תחת ידו של איתמר הכהן. [על משמרת בני קהת (שכאמור זכו בתפקיד הבכיר של נשיאת כלי הקודש) הופקד אלעזר הכהן שהוכתר גם בתואר 'נשיא נשיאי משפחות הלוי', והוא שימלא את מקום אביו הכהן הגדול לאחר פטירתו].

מפקד כל נושאי המשכן וכליו

משה מצווה לערוך מפקד נוסף – הפעם הוא מונה את כל הגברים בני שבט לוי מבני 30 עד 50, הם אנשי משמרות נשיאת המשכן. ואלו תוצאות המפקד:

משפחת קהת: 2,750; משפחת גרשון: 2,630; משפחת

מררי: 3,200; מספרם הכולל של בני שבט לוי העובדים (מגיל 30 עד 50): 8,580 נפש.

שלוש רמות קדושה – זו למעלה מזו

חניית בני ישראל במדבר היתה מסודרת בשלושה מחנות בהתאם לשלוש רמות קדושה שונות. הקדושה העליונה ביותר שרתה בעזרת המשכן (החצר), קדושה פחותה ממנה במחנה הלויים, ולמטה מכולן במחנה כלל ישראל. עם הקמת המשכן והשראת הקדושה עליו ועל ישראל, מצוה הקב"ה את משה להרחיק את הטמאים מאזורי הקדושה: על המצורעים לצאת אל מחוץ לשלושת המחנות; הזבים רשאים לשהות במחנה ישראל, אך אסורה עליהם הכניסה למחנה הלויים; ואילו הטמאים (טמאי מת) רשאים להיכנס גם למחנה לוויה אך לא אל חצר המשכן.

דיני הגזל ונשבע לשקר

הגזל את חברו ונשבע לשקר בבית הדין נקרא מועל בה', שהרי מלבד עבירת הגזל גם נשבע לשקר. לאחר שהודה על מעשהו הרע, עליו להחזיר את גזילתו בתוספת חמישית (עשרים אחוז) ולהביא קרבן אשם לכפרת חטאו. אם הנגזל אינו בין החיים ולא השאיר יורשים, יביא הגזל את דמי הגזילה לכהן המשרת במשמר אותו יום.

פרשת סוטה

אשה שבעלה מקנא לה וחושד בה כי היא מתרועעת עם

נזירותו. כאשר ישלים הוא את ימי נזירותו, יביא הנזיר כבש בן שנה לעולה, כבשה בת שנתה לחטאת, אייל לשלמים ומנחת מצות. לאחר הקרבת קרבנותיו יגלח הוא את ראשו בפתח אוהל מועד וישרוף משערותיו באש המבשלת את בשר השלמים. לבסוף יטול הכהן את זרוע האייל המבושלת וכן חלת מצה ורקיק מצה, ויניחם בכף יד הנזיר ויניפם לפני ה'. מעתה מותר הנזיר בשתיית יין ככל האדם.

ברכת כהנים

ה' מצוה את משה לומר לאהרן ולבניו כי ניתן להם (לכהנים לדורותיהם) כח מיוחד מאת ה' לברך את בני ישראל. וזהו נוסח ברכתם: "יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויחונך, ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום".

נדבת הנשיאים וקרבנותיהם

במשך שבעה ימים (שבעת ימי המילואים) מעמיד משה מידי יום את המשכן ומפרקו. וכך, חוזר הדבר ונשנה, עד אשר ביום השמיני, בא' בניסן, משאך מסיים משה רבנו להעמידו שורה סוף סוף השכינה על המשכן. אזי הוא מקדשו ומושחו בשמן משחת קודש.

עתה מביאים נדבתם נשיאי שניים עשר השבטים: שש עגלות ושניים עשר שוורים. על פי ציווי ה' מקבל משה את נדבתם ומעבירה ללויים לצורך נשיאת המשכן. שתי עגלות רתומות לארבעה פרים ניתנות למשפחת גרשון נושאי היריעות וכו', וארבע עגלות רתומות לששה פרים ניתנות למשפחת מררי (בהתאם למשאם הכבד – קרשי המשכן).

בני קהת המופקדים על נשיאת כלי הקודש אינם מקבלים עגלות, משום שמפאת קדושתם נישאים הכלים על כתפיהם.

מלבד מתנותיהם, מקריבים מידי יום נשיאי העדה קרבנות לחנוכת המזבח. בזה אחר זה, במשך 12 יום,

גבר זר, עליו להתרות בה לבל תתייחד עמו. ובאם עוברת האשה על הזהרתו וראו אותה אנשים מתייחדת עם האיש הזר אלא שאין ידוע מה באמת קרה ביניהם – חל עליה דין 'סוטה', ועל הבעל להביאה אל הכהן לבירור ענינה התורה מצוה כי על הסוטה להביא קרבן מנחה מקמח שעורים ולהתייצב בפני הכהן. לאחר הקרבת המנחה, יטול הכהן מים מהכיור שבעזרה בכלי חרס, יערב בהם מעפר חצר המשכן וימחוק את פסוקי פרשת סוטה אל תוך המים הקדושים. קודם שישקוה מן המים יזהיר הכהן את האשה כי עליה להודות על חטאה, או שתישבע כי נקיה היא. בחרה האשה להישבע ולא להודות, ישקה אותה הכהן מן המים המאזרים לבירור מצבה. אם חטאה – יבואו המים בבטנה וירכה והיא תמות במיתה משונה. ובאם נקיה היא ולא חטאה – יבואו בה המים האלו לברכה, להיטיב פוריותה. ומבטיחה התורה כי מעתה תהייה לידותיה קלות וצאצאיה נאים ויראי שמים.

דיני הנזיר

איש או אשה הנודרים כי ינזרו מין, אסורים עליהם מעתה כל התוצרים הבאים מן הכרם – מלבד שאסורה עליהם שתיית היין, השיכר והחומץ, אסורים הם גם באכילת הענבים בעודם לחים או כשהם יבשים, וכן החרצנים והזגים כל ימי תקופת הנזירות שנטלו על עצמם (אם לא הזכירו זמן, תמשך נזירותם 30 יום, משך הזמן הקצר ביותר לענין נזירות). כמו כן אסורים עליהם התגלחת וטומאת המת, ואין הם מותרים להיטמא אף לקרוביהם ממדריגה ראשונה, כל ימי נזירותם.

אם בכל זאת נטמא הנזיר למת בשגגה או באונס, אזי פסקה נזירותו ועליו לטבול לטהרתו. וביום השביעי מיום טבילתו (טהרתו) יגלח ראשו, ולמחרת, ביום השמיני, יביא שני תורים או בני יונה לקרבן חטאת ועולה וכן כבש בן שנתו לאשם נזיר. ומעתה יתחיל למנות מחדש את ימי

שנה. עתה מפרטת התורה את שמות הנשיאים וסדר הקרבתם.

התגלות ה' אל משה

בסיום הפרשה, מספרת התורה על התגלות ה' אל משה לאחר הקמת המשכן. משה שומע את קול האלוקים מדבר מתוך האוהל מעל הכפורת, יוצא מבין שני הכרובים שבקודש הקודשים.

מביאים שניים עשר נשיאי השבטים (בכל יום נשיא אחר) את תרומת קרבנותיהם הזזה: לקרבן עולה – קערת כסף ומזרק כסף מלאים בסולת משומנת למנחה, כף זהב אחת מלאה קטורת, פר אחד, איל אחד, כבש בן שנה אחד; לקרבן חטאת – שעיר עיזים אחד; לקרבן שלמים – שני פרים, חמשה אילים, חמישה גדיים וחמשה כבשים בני

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanyaor.com

The screenshot shows the TanyaOr website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'ראשי', 'אודות', 'תשלום', 'הצטרפות', 'הצטרפות', 'הצטרפות', 'הצטרפות', 'הצטרפות', 'הצטרפות'. Below the navigation bar is a large video player showing a Torah lesson with a man in a black hat and white beard. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei 2018. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. The thumbnails are arranged in two rows of three. The first row includes thumbnails for 'אבות המעשרה - חלק 3', 'אבות המעשרה - חלק 4', and 'אבות המעשרה - חלק 5'. The second row includes thumbnails for 'אבות המעשרה - חלק 1', 'אבות המעשרה - חלק 2', and 'אבות המעשרה - חלק 3'. Below the grid is a section titled 'התחדשנו!' with a QR code and a link to the website.

חסידות על הפרשה נשא

החובה להשפיע שם הפרשה: נשא

ההוראה בעבודת ה' משם פרשתנו:

כל יהודי חייב להיות בבחינת 'הרמה', עליו להיות לא רק 'מקבל' אלא גם 'משפיע'. שכן כל אחד ואחד, מבלי הבט על מעמדו ומצבו הרוחני, מסוגל להשפיע על אחרים לפחות בענין מסויים. וכשם שגם העניינים בישראל חייב לקיים מצות צדקה לפי ערכו ויכולתו, כך גם העניינים ואביון' ברוחניות חייב לתת ולהשפיע למי שנמצא בדרגה פחותה משלו.

(ה'תועדויות' תשמ"ו כרך ג', עמ' 585)

תכלית הכוונה - "עשה טוב" "נשא את ראש בני גרשון גם הם" כמו שציוויתך על בני קהת (רש"י)

גרשון היה הבכור, ואף על פ כן מקדים הכתוב את בני קהת; מדוע?

גרשון - רומז לעבודה של גירוש ודחיית הרע, "סור מרע".

קהת - רומז לאסיפה וקיבוץ של מצוות ומעשים טובים, "עשה טוב" (קהת מלשון "ולו יקהת עמים", שפירושו "אסיפת העמים").

וזהו שגרשון נולד לפני קהת, כי סדר העבודה הוא "סור מרע" ואחר כך "עשה טוב", וכמשל הכנת ארמון לדירת המלך, שבתחילה מנקים אותו מן הכללוק ("סור מרע") ורק לאחר מכן מכניסים לתוכו כלים נאים ("עשה טוב").

ובכל זאת הקדים הכתוב את בני קהת, שכן "סור מרע" הוא רק הכנה ל"עשה טוב", אמנם מבחינת

תכלית הכוונה - "עשה טוב" קודם.

(אור-התורה' - במדבר עמ' רלד)

הדיבור בתורה מגרש את הרע זאת עבודת משפחת בני הגרשוני... ומשמרתם ביד איתמר (ד,כח)

גרשון - מלשון גירוש, רומז לגירוש והרחקת הרע.
איתמר - רומז לדיבור בדברי תורה (איתמר מלשון דיבור, כמו 'איתמר' בגמרא).

לפי זה מובן הקשר בין בני גרשון לאיתמר, שכן הדיבור בתורה מפריד את הרע מהטוב ו'מגרש' אותו. שהרי בכל דבר גשמי יש תערובת של טוב ורע, וכאשר יהודי פוסק הלכה על-פי תורה ואומר על דבר מסויים שהוא כשר, הוא מפריד בכך את הרע שבו ומרחיקו.

(אור-התורה' - במדבר עמ' רלד)

המאור שבתורה מחזירו למוטב ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרש (ה', י"ז)

מים - "אין מים אלא תורה".

מים קדושים - רומזים לפנימיות התורה, תורת החסידות.

"ולקח הכהן מים קדושים" - על ה"כהן" להשקות את הנפש החוטאת במעיינות פנימיות התורה, שכן "המאור שבה (רמז לסודות החכמה) מחזירו למוטב".

"בכלי חרש" - (שבשעה שכלי החרס נטמא אין דרך לטהרו ולתקנו אלא "שבירתו היא תקנתו") יש להפיץ את מעיינות החסידות גם ב"חוצה" (בחינת 'חוף' לקדושה), ועד ל"חוצה" כזה (שאין תקנתו אלא בשבירה) שאין "חוצה" למטה ממנה.

(לקוטי שיחות כרך ד')

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)
www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפוש

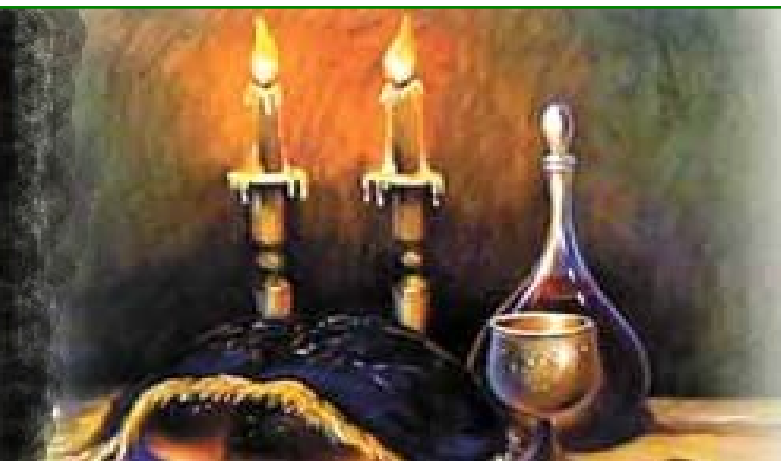
שבת שלום וחג שמח!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:25	19:07	י-ם
20:28	19:23	ת"א
20:30	19:16	חיפה
20:26	19:24	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון